

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Interpelacija poslanca Ivana Nabergoja in tovarišev.

„Dne 16. novembra t. l. vršila se je pri c. kr. deželnem sodišči v Trstu kazenska obravnava proti devetero okoličanov, kateri so bili obtoženi, da so z zalutanim kamenjem ranili nekega Čiožota, ki je s svojim trabakelnom ribaril blizu morske obali, koder je tujim ribičem to prepovedano in se je bil torej pregrešil zoper pomorsko pravne določbe. In res so bili vsi zatoženci spoznani krivimi težke telesne poškodbe po §§. 152. in 157. k. z. ter bili obsojeni.

Okoličani od Sv. Križa, večidel ribiči, naveličali so se bili uže neprestanega kratenja njihovih ribarskih pravic od strani Čiožotov, posebno ker jim le-ti s svojimi ribiškimi pripravami, „cesti à chiocera“ nazvanimi, niso le razirali morskega dna in s tem uničevali dristišča, ampak jim tudi pokončavali nastavljen mreže in druge ribiške priprave; in ker so okoličani uvideli, da vse objave pri c. kr. žandarmeriji nič ne pomagajo, ter se celo brez vsakega uradnega opravičila odlagajo; da je celo take tuje ribiče, katere je redarstvo c. k. pristanskega urada zasačilo in ovadilo, tržaški magistrat namestu s konfiskacijo bark in mrež le z malimi globami od enega do dveh gld. kaznil, — kar je jedva deseti del prouzročene škode — pritožili so se pri krajnem predstojniku (capovilla) in so zahtevali nujnih naredb, da se zaprečijo vedne protipostavnosti Čiožotov, na kar je rečeni capovilla pritožitelje pooblastil, da smejo pri nedovoljenem ribarenji zasačenim Čiožotom odvzeti barke, ribiče same pa naj, ne da jih prej ovadijo c. kr. žandarmeriji, da se čas ne trati — kar naravnost k njemu pripeljejo.

Še tisti dan zapazili so omenjeni tožitelji nekaj tujih ribiških bark, katere so preziraje postavne določbe ribarile v okrožji, prepovedanem tujim ribičem. Vsled naročila capoville stopi devet

ribičev od Sv. Križa v malo barko z vesli ter veslajo k najbližji tuji barki, da jo odvezem in ljudi privedejo k krajnemu predstojništvu.

Neki Čiožot pa, uvidevši nakano domačih ribičev, skoči urno v tako zvano „stivo“ ter se vrne s sekuro, in ko jo zavijti nad nekim okoličanom, se mu ta spretno izmakne ter se mu celo posreči jo Čiožotu izviti iz rok.

Na to prično Čiožoti svoje rojake, ki so v bližini ribarili, na pomoč klicati, in res so videli okoličani, kako je drugi trabakelj Čiožotov z razpetimi jadrji hitel v ta kraj, da bi vnel nov boj v osvobojenje svojih rojakov. Okoličani videli so, da so v manjšini ter uvidevši pretečo nevarnost, so se hitro umaknili; na vso moč morali so veslati k obali, da ubeže Čiožotom.

Sedaj pa trdijo Čiožoti, da so ubežni okoličani in sicer le štiri ali pet izmed njih iz proda sem metali kamenje na nje in z jednim kamenom težko ranili jednega njihovih rojakov, dasi je prej verjetno, da je Čiožot, ko je v drenji vihtil sekuro, sam prizadejal si rano, kar so tudi pri obravnavi izvedenci za možno spoznali.

Dasiravno se s sodnijsko obravnavo nij dalo dokazati, da so okoličani v resnici metali kamenje in koga ranili; akoravno bi bilo, če bi se to tudi popolnem dokazalo, vsled zatožbe le štiri ali pet okoličanov krivih: bilo je pa vendar vseh devet okoličanov obsojenih in sodišče se nikakor nij oziralo na faktum, da so hoteli Čiožoti potopiti barko okoličansko ter so celo poskušali umor s sekuro.

Štiri izvestja c. kr. žandarmerije Proseške, ki so se pri konečni obravnavi prečitala, potrdila so izzvanje in protipostavnost Čiožotov, ob jednem pa tudi popolno nebržnost magistratovo za take nepostavnosti.

Nij čudo torej, da so okoličane vedno dražeči Čiožoti na vsa prijazna opominjevanja prvih vedno odgovarjali: „Tasé schiavi, ande lavorar la terra, noi sacemo padroni del mar!!!“

Pri rečenej kazenskej obravnavi prečitano se je tudi poročilo županstva Gradoškega, katero opisuje Čiožote kot drzovite in opasne ljudi, ki tudi Gradoškim ribičem prouzročajo mnogo škode, tako, da je trebalo največje strogosti in najodločnejših naredb imenovane občine, da so se zamogli Čiožoti vzdržati v postavnej daljavi jedne milje od avstrijskega brega.

Ne bodem omenjal bistvenosti cele kazenske obravnave; vsaj se je v tej zadevi itak uročila pritožba ničevnosti in nadsodišča bodo o tem ukrepala.

Poudarjati pa hočem pri tej priliki samo še stvar, ki je mene kakor tudi vsakega na svojo domovino ponosnega Avstrijca nemilo dirnula, da se je namreč pri večkrat omenjeni konečni obravnavi v prostoru, ki je opredeljen za sodišče, državnega pravdnika in zatoženčevega zagovornika, zapazil tudi kr. italijanski podkonsul, kateri si je mej vso obravnavo marljivo delal beležke, in vprašam: je-li primerno in dopuščeno, da se avstrijsko pravosodje nadzoruje po zastopnikih tujih vlastij?

Ta slučaj in njemu sledeča obsodba naših okoličanov je v tolikej meri povečala brezobzirnost in oblastnost Čiožotov, da sedaj še le prav brez vsacega ozira in bojazni ribarijo tik avstrijske obali, ne da bi jih kdo količkaj motil.

Okoličani, na ta način ustraševani in boječi se še daljnih obsodb, se pač varujejo zabranjevati tako vso pravico gazeče početje Čiožotov in morajo žalibog gledati, kako se uboga ribiška vas Sv. Križa zbog pomanjkanja zaslužka bliža največji bedi, dočim jim tuji, po svojem konsulatu tako branjeni, pa tudi po domačem magistratu nič ne nadlegovani, to bore malo kruhka izpred očíj odnašajo, kajti vidijo se osamele in ne najdejo varstva pri dotičnih oblastnjah.

Oziraje se na rečene dogodke, usoja se torej podpisani interpelovati nj. vzvišenost gospoda vodjo ministerstva za pravosodje:

Je-li misli nj. vzvišenost, da se strinja z ugledom avstrijskega pravosodja, da tuji konsuli

LISTEK.

Natalija.

(Poslovenila Janja Miklavčič.)

Deset let pozneje.

(Konec.)

VII.

„Ali umete mojo sestro, gospa?“ vpraša Vera gospo Ten Berghe; „sicer, da je hotela biti pri svojem otroku, je umestno — a da se sedaj muči noč in dan z rodovino, ki jo je pahnila od sebe — to pa uže presega vse kreposti!“

„Vera, Vera! Kaj bi Pavl rekel, ako bi vas čul, ne bi-li mislil, da poznate manj zakonske dolžnosti nego Lujiza?“

„Pavl? — Kako morete-li Pavla z onim divjim Kazimirom primerjati?“

„Ali bi se vi branili Pavlu, ako vas bi tudi tolikokrat razžalil, streči na smrtni postelji?“

„Tega ne vem, a Kazimira ne morem trpeti — še manj ga primerjati s Pavlom!“

„In vendar morate to storiti, če hočete pravično soditi o Lujzinem vedenju!“

„Mogoče! — a vendar sem vesela, da — o ko bi me papa slišal! — nijsem več Poljakinja, da ne bodem imela več z Rusi opraviti, da živim mej dobrimi ljudmi, ki čislajo stare šege in navade, pri katerih na take okolnosti, v kakoršne je Lujiza zabredla — še misliti nij.“

„Vera, oj vi pač preveč hvalite moje rojake; ali mi morebiti s tem hočete prav ustreči?“

„O ne, gospa, Holandce imam zelo rada, ker so tako priprosti, pametni — in . . .“

„In — ker je Pavl van Ryzen Holanec, li-ne?“

Zarudela je in se proč obrnila — a kmalu zopet jela grajati Lujizo, ki se niti za trenutek nij genila od postelje bolnega soproga.

Teden na teden je minul — a Kazimir je le počasno okrevl. Skoraj se je bilo bati, da bo ob pamet — posledica možganske vročnice — a Lujizina neutrudljiva postrežba odvrnila je vsaki nasledek.

Prešlo je tudi nekaj mesecev, da so bile preiskave v Petrogradu dognane. Stara kneginja peljala se je v Petrograd. Uk, ki ga je prejela od svoje sinahe, je blagodejno uplival na njen značaj; bila je sedaj prijaznejša z njo, kot kedaj poprej — a Lujiza bila je molčeča, mrzla proti njej, ki je bila prvi vzrok vse njene nesreče.

Vera prebila je zimo deloma pri gospej Ten Berghe, deloma pri bodočej svakinji. Češče je spremljala tudi gospo Ten Berghe pri njenih pohodih kneginje Dalmačin.

Počasi se je zjasneval Kazimirov duh. Vera se ga je vedno ogibala, ne hoteč ga pozdraviti. Neciga dne pa vstopi, ne sluteč, da bi on bil tu, v sobo svoje sestre. Pri oknu sedel je v naslonjači njen svak, bled, upaden od dolge bolezni; Lujiza pa se je kretala kakor vedno po sobi in njegovi pogledi so jo nehoté spremljali.

„Bližje Vera, bližje,“ opomina Lujiza, „Kazimir je tu!“ „Kazimir! ali se ti ne zdi, kako je velika vzrastla?“

Kazimir je hotel vstati — a bil je preslab;

po omenjenem načinu nadzarjajo tekoče pravde in hoče-li nj. vzvišenost upotrebiti sredstva, da se v bodoče taki slučaji ne povrnejo več?

Ob enem pa stavi na nj. vzvišenost gospoda ministra notranjih zadev sledečo interpelacijo:

Kaj misli nj. vzvišenost odrediti, da se Čiožotom za v prihodnje zabrani prelamljati mejnarodne zakone ter ob avstrijskih morskih bregovih ribariti na tak način, ki je jako nevaren vsemu ribištvo?

Se-li ne zdi nj. vzvišenosti, da bi bilo v interesu stvari same umestno, ako se tržaškemu magistratu odvzame pravosodje v omenjenih ribarskih zadevah in se odkaže c. kr. pristanskemu uradu ali pa c. kr. redarstvenemu vodstvu?

Dunaj, v dan 15. decembra 1882.

Ivan Nabergoj. Dr. Vošnjak. Obreza. Dr. Poklukar. Nakič. Hayden. Noska. F. Sternbach. Iv. Giovanelli. Klun. V. Pfeifer. Borrelli. Valussi. Šupuk. Margheri. Dr. Tonkli. Klaič. Mitrofanowicz. Moser.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. decembra.

V včerajšnji seji **državnega zbora** interpelovali so dr. Tonkli in tovariši naučnega ministra zaradi nameščenja slovenskih učiteljev po slovenskem Štajerskem. — Poslanca Schönerer in Fürnkranz predložita samostojen načrt postave glede delavne dobe mladih delavcev in delavk in glede nedeljskega počitka. — Na to se obrtna postava v tretjem čitanju vzprejme. Za njo glasovala je vsa desnica in nekoliko levicarjev. Po glasovanju zavladalo je občno veselje v zbornici. — Potem se še voli odsek 23 v pretresovanje vladinih predlog glede državne podpore za Tirole in Koroško; mej njimi je tudi poslanec Obreza. — Konečno se seja sklene in zborovanje odloži čez božične praznike.

V **gospodski zbornici** odložili so vsi ustavovni člani šolskega odseka svoje mandate. Po nasvetu ministra Falkenhayna izvoli se potem še v tistej seji posebni odsek petnajsterih, kateremu se odkaže v obravnavo novela k šolske postavi. V ta odsek izvoljeni so z 62 iz 63 glasov: knez Adolf Auerperg, grof Belcredi, vitez Brücke, grof F. Coudenhove, knez Czartoryski, grof Falkenhayn, vitez Hasner, baron Helfert, baron Hye, nadškof Ganglbauer, opat Karl, knez F. Liechtenstein, grof Montecuccoli, baron Tomashek in grof Leo Thun. — Povišanje kredita za predarlško železnico od pet na sedem milijonov vzprejme se z veliko večino, ravno tako kontingent vojaških novincev. — V predposvetovanje obrtne novele voli se odsek deveterih članov. Na to se zbornica preloži čez praznike.

V teku debate o budgetu naučnega ministra v **ogrskem** državnem zboru izjavil je Emerich Szalay pri točki: „subvencija za izraelitske obrede“, da je ne more votirati, temveč želi, da se židovi podvržejo posebnemu davku. Govornik priznava sam, da so njegovi nazori sedaj reakcionarni, še pred enim letom je bil drugačnega mnenja; on je prepričan, da je bil umor v Tisza-

Eszlaru verskoobrednega značaja. Govornik naglašaja, da židovi povsod uničijo prebivalstvo; 625.000 ogrskih židov so brezposelni ljudje ter nasprotniki ogrske neodvisnosti, zato jim ne votira niti kraljarja za njihove obrede. — Iranyi zavrne predgovornika in Tisza ga podpira; na to se ta točka vzprejme z veliko večino.

Iz **Senja** se poroča „Pozoru“, da je ondu vladini poverjenik Klemenčič zagrešil velike nepostavnosti. Samovoljno je izključil iz mestnega zastopa kanonika Žagarja, ter druge zopet urinil nepostavno in proti sklepu zastopnikov, katerim je pretil z zaporom. Vzlic protestu zastopa dal je izvoliti z manjšino zloglasnega Vučica. Ljudstvo je razkačeno nad temi očitnimi nepostavnostmi ter se je bati, da se zgode resni izgrede. Zastopniki izstopajo iz odbora. Mestjani zatekli se bodo k Nj. Veličanstvu zavoljo te samovolje.

Vnanje države.

Srbska skupščina sklenila je v svoji zadnji seji, da se imajo namesto odstopivših poslancev takoj voliti drugi. Protipop in zastopnik Knjaževaški izjavi, da mu njegova občina brani udeležiti se skupščine, ker ga ne pozdravlja, ne vzprejema več, ter se celo cerkve radi njega ogiblje. Navzočni radikalni poslanci označijo sedanjo skupščino nezakonito ter odvrtaajo od sebe odgovornost za nje ukrepe. Govorilo se je, da se bo vsakemu iz njih naložila globa 1000 frankov, če se ne udeležijo seji; pa videti je, da večini manjka za to potrebne odločnosti, posebno, ker je nekaj poslancev bolnih in bi pri prihodnji seji brž ko ne bili nesklepčni.

„Nemzet“ piše, da je dospelo iz **Kahire** od generalnega konsula poročilo o odškodninskih zadevah s posebnim ozirom na škodo, katero so trpeli avstrijsko-ogrski podložniki. Minister Kalnoky odposlal je v London spomenico, v kateri nastoji za naglo rešitev te zadeve. — Lord Dufferin predložil je egiptski vladi načrt o prestrojenju sodišč za domačine. Ta načrt nasvetuje nameščenje evropskih sodnikov in upeljavo zakonika, kateri naj bi bil kolikor možno v soglasju z onim mejnarodnih sodišč. — Arabi paša in tovariši odveli so se v četrtek v Suec, kjer se ukrcajo v angleško ladjo ter prepeljajo v Colombo na Ceylonu.

Domače stvari.

— (Prihodnja seja mestnega zbora ljubljanskega) bode v četrtek 21. t. m. in obeta biti jako zanimljiva, ker je na dnevnem redu poročilo o mestnem posojilu.

— (Iz Rudolfovega) piše se nam pri tožba, da so ondukaj razmere, kar se tiče zdravniške pomoči, jako nepovoljne. Ne da bi popisoval dogodke, ki so se pripetili pri pokojnem g. Ferd. Seidelu in pri otrocih g. Franja Kastelica ml., ne more si kaj, da ne bi omenjal dogodka, ki se je dogodil nekemu meščanu, kateremu je obolela soproga. Poslal je po okrajnega zdravnika dra. Böhma, a ta bil je sam bolan in nij šel še tisti dan iz hiše, ter rekel, naj čaka do družega dne, ali pa pošlje po družega zdravnika. A tudi družega zdravnika nij bilo moči dobiti, ker se je odpeljal v Žužemberk in tako je bolnik ostal brez zdravniške pomoči.

— (Novi koleki.) Počenši od 1. januarja 1883. pridejo novi koleki v promet (iznimši jedino koleke za časnike po 1 in 2 kr.) Sedanji koleki smejo se rabiti samo še do 31. januarja 1883. Trgovinske in obrtnijske knjige, blanketi za menjice, računi itd. s starimi (sedanjimi) koleki, smejo se rabiti po 31. januarju 1883, ako so pred tem dnem preklekujejo (preštempljajo) uradno.

— (Sokolska društva.) Kolika važnost da se dandenes poklada povsod na Sokolska društva, razvideti nam je iz naslednjega poročila in menimo, da vstrežemo č. čitateljem, ako podamo tukaj statistični izkaz krajev, kjer se je do sedaj ustanovil „Sokol“. — Sosebno Češka in tudi Moravska ve ceniti potrebo narodne garde Sokolskih društev, kajti ti nabajajo se ondi skoro v vseh mestih. — Našteti hočemo tedaj po alfabetičnem redu najprvo kraje Češke in Moravske z letom, kedaj se je „Sokol“ kje ustanovil, in za tem naštejemo druge kraje v Avstriji in izven nje: — Benešov 1869, Brandýs n. Lab. 1868, Bráník u Prahy 1871, Břasy 1873, Březnice 1880, Brno na Mor. 1862, Budějovice 1872, Čáslav 1870, Český Brod 1870, Domažlice 1868, Helešov na Mor. 1880, Horažďovice 1869, Hořice 1863, Hořovice 1867, Humpolec 1868, Chocen 1870, Chrudim 1868, Jaroměř 1862, Jičín 1864, Jilemnice 1869, Jílové 1869, Karlín u Prahy 1866, Kolín 1862, Kouřim 1871, Kralovice u Plzně 1872, Král. Dvůr 1862, Král. Hradec 1867, Kroměříž na Mor. 1866, Kutná Hora 1872, Kyjov na Mor. 1872, Lehotice u Holešova 1874, Litomyšle 1870, Lomnice u Jičínsku 1870, Louny 1876, Lysice na Mor. 1871, Litovel na Mor. 1876, Mělník 1868, Mladá Boleslav 1863, Mnich. Hradiště 1863, Morkovice na Mor. 1872, Mýto 1870, Náchod 1869, Německý Brod 1868, Nová Paka 1862, Nové Město nad Met. 1868, Nove Strašecí 1869, Nymburk 1868, Olomúc na Mor. 1869, Opočno 1868, Pacov 1871, Pardubice 1867, Písek 1867, Pízen 1863, Polička 1870, Praga 1862, Prostějov na Mor. 1869, Příbram 1862, Příkazy na Mor. 1870, Přerov na Mor. 1867, Radnice 1870, Rakovník 1870, Rokycany 1869, Roudnice 1870, Semil 1871, Slané 1865, Smíchov u Prahy 1868, Sušice 1871, Strakonice 1868, Střetice na Mor. 1874, Uher. Hradiště na Mor. 1871, Valašs. Mezič. na M. 1864, Velim 1869, Velká Bystrice na M. 1871, Vodňany 1869, Vršovice u Prahy 1870, Vysoká nad Jiz. 1871, Vysoké Mýto 1869, Výškov na Mor. 1871, Žabrák 1869, Zelezný Brod 1867, Žižkov u Prahy 1871, Žiželice 1872, skupaj tedaj 82 društev z 7812 člani. — Ljubljana 1862, Beč 1867, Zagreb 1874, Mozirje (Savinjski Sokol) 1882, Trst 1882 skupaj s 1000 člani. — Izven Avstrije: „Sokol“ v Lvovu in v Sredci (Sofija). — V Ameriki: Telovadno društvo „Blesk“ v Baltimore, „Sokol“ v Chicago Ill., „Česko-Ameriški Sokol“ v Chicago Ill., „Čechie“ v Chicago Ill., „Plzenski Sokol“ v Chicago Ill., „Sokol Clevelandski“ Cleveland O., „Prah“ Cleveland O., „Čech“ Cleveland O., „Sokol“ v Detroit, Mich., „Sokol“ v Kewanne,

„Odpusti mi Vera,“ prosi on, „v imenu predobrega tvojega očeta; odpusti vse trpljenje, koje sem pruzročil tvojej sestri. Hudo sem kaznovan in še je Bog predober, da mi zopet da mojega dobrega angelja nazaj!“

Solznimi očmi zagotavlja Vera, da mu je davno uže odpustila — kakor Lujiza.

„Da, kakor Lujiza! — Ona je angelj, katerega sem slepo pregnal sebi v škodo in mojemu otroku; oh, uboga Natalija!“

VIII.

Meseca aprila, kmalu po Velikej Noči praznovali so v Leydenu poroko Pavla van Ryzena z Vero Florinsko. — Baron in baroninja Ten Berghe sta s svojo navzočnostjo počastila mlada zaročenca.

Kazimir in Lujiza nijsta prišla radi žalovanja po hčerki; a predno sta ona dva nastopila potovanje, bivala sta knez in kneginja jeden dan pri njima.

Začudenjem opazoval je Pavl svojo svakinjo, katero si je nekda zbral nevesto in jo častil, kot svoj uzor. — Srečen pa je bil sedaj tudi, ker dobil

je soprogo, ki jo je od mladosti poznal — in ljubil.

„Ali si zadovoljna z menoj?“ vpraša Lujizo; ali sem bil zvest obljubi tvojemu očetu?“

„Kako moreš to vprašati? — a vedi! — bolj ko prej kedaj je Vera izročena sedaj tvojemu varstvu!“

„In gotovo boste vi svoj zaklad vedeli bolje hraniti, nego jaz,“ pristavi Kazimir.

„To nij lepo,“ opomina Lujiza, „pustimo, kar je bilo!“

Preiskava zoper Kazimira preobrnila se je po čudnih okoliščinah v njegov blagor. Resnica se je skazala in zavideži bili so uničeni. Zopet je bil nastavljen v prejšnjo službo in car je želel njegovega prihoda.

A Kazimir je odvrnil: „Poprej moram poravnati, kar sem zakrivil svoji soprogi; ta dolžnost me jedino veže na svet.“ — In skoro bolestnim nagibom hrepenel je po njej; niti za trenutek je nij mogel pogrešati — a ko je bila pri njem, mučil ga je spomin na svojo grozovitost.

Lujiza pa je izvrstno umela zjasniti mu duha in umiriti razburjeno dušo; njena postrežba bila mu je najboljši lek.

Vedno jednaka ljubeznivost in neutrudljiva skrb svedočili sta, da se spomina preteklosti le toliko: da je njemu obljubila večno zvestobo!

„Tako krasen je večer,“ rekla je nekda, „krasna pomlad nas vabi — ali hočeš iti s Pavlom in Vero malo na sprehod?“

„Da, ako me ti spremljaš!“

„Gotovo, če ti je ljubo!“

Napotili so se proti Ševeningu, — a Kazimir bil je še preslab, da bi mogel dohajati Pavla in Vero in tako sta ona dva bila kmalu precejšno pot spredaj.

„Lujiza,“ pravi Kazimir, „pojva na — saj veš, jaz še nijsem bil!“

„Ali te ne bo preveč užalostilo?“

„Nikakor; jaz sanjam vsako noč o njej! Mirnejši bom, ko bom klečal na njenej gomili.“

„Ravno se je Vera ozrla.“

Wis., „Sokol“ v Milwaukee, Wis., „Sokol“ v Novem Yorku, „Sokol“ v St. Louis, M., „Sokol“ Cedar Rapids Jowa. — Kakor se čuje, ustanoviti si hočejo „Sokola“ tudi rodoljubi v Ajdovščini skupno z Vipavo in v Ptuiju na Štajerskem. — Da bi ta vest v kratkem postala tudi istina!

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Berolin 19. decembra. „Norddeutsche“, ponatisnivši uvodni članek „Moskauer Zeitung“ o vzdržanju historičnih razmer mej Rusijo in Nemčijo, k čemur ne treba niti naporov niti konvencij, dostavlja, da temu članku z ozirom na veljavnost lista prisvoja višji pomen.

Rim 19. decembra. Pričakuje se nota papeževa v zadevi Martinucci.

Pariz 19. decembra. Gambetta zopet obolel (recidiv); napala ga je vznemirjajoča mrzlica.

Izpred porotnega sodišča.

V Ljubljani 17. decembra.

Dné 16. decembra dopoldne zatožen je bil kmetski dninar Miha Trost iz sodniškega okraja Radeče zaradi uboja. Zatoženi in Tone Odlazek, tudi dninar, oče šesterih otrok, bila sta prijatelja, kakor se zatoženi zagovarja, še nekoliko preveč, na dostokratno jezo žene Toneta Odlazka. Dné 15. decembra t. l. minulo je ravno devet tednov, da sta šla vkupe po oglje za brata Odlazkovega. Ko sta prišla domov in živino spravila v hlev, dal njima je gospodar kruha in hruškovca, katerega je Tone Odlazek nekoliko povžil, glavni del pa nesel družini svojej, a kmalu se je vrnil v bratovo hišo in začel kregati se. Nekoliko sta se z bratom poprijela, le-ta ga je vrgel na tla, potem so ga spravili ven iz hiše. Skušal je ulomiti vrata bratove hiše, a ker so vrata tiščali, nij mu bilo to mogoče. Ker le nij bilo miru, ponudi se Miha Trost, da Toneta Odlazeka umiri in spravi domov. A slabo je pogodil zatoženec pomirjenje, kajti udaril je Toneta Odlazeka z bukovim ploščastim polenom po glavi, da se je zgrudil na tla in čez četrt ure umrl. Zatoženec Trost ne taji dejanja, pač pa zanikava, da je imel namen usmrtiti Toneta Odlazeka. Zdravniki izpovedo, da je bil ubiti popolnem bolan človek, da so bili možjani gujili in da mu je počilo vsled razburjenosti srce, katero je itak bilo bolno. Žena ubitega pravi, da je zatoženec dejanje le zaradi tega izvršil, ker je vedel, da nič nijma, da bi njo in šestero malih otrok pomagal preživeti, kar predsednik sodišča g. pl. Zhuber odločno zanikuje. Po kratkem a jasnem zagovoru gospoda dra. Zarnika so porotniki vprašanje, katero je šlo na to, je-li zatoženi storil hudodelstvo uboja, jednoglasno zanikali. Vsled tega je bil Miha Trost od sodišča zatožbe oproščen in nekrivega spoznan.

Dné 16. decembra popoldne bil je zatožen 34 let star kmetski delavec Janez Rožanc iz Martinjaka pri Cerknici hudodelstva uboja. Dné 16. sep-

tembra t. l. méli so proso pri Cvetkovih v Martinjaku in več kmetiskih fantov, mej njimi tudi zatoženi Rožanec, Modic in Švigelj, prišli so na pód, da bi pomagali pri delu, zraven pa uganjali pri tem delu navadne burke. Matija Modic imel je seboj ustne orgljice, na katere je piskal. Vzel mu jih je najprvo kmetski fant Švigelj, od katerega jih je Matija Modic nazaj zahteval, Švigelj pa je orgljice dal Rožancu, kateri je znal dobro na nje poskočne igrati. Matija Modic zahteval je vedno bolj nujno orgljice od Rožanca, in slednjega obljube, da mu jih plača, nijso nič pomagale, kajti Modic bil je nekoliko pijan in je hotel iti domov spat. Začel se je kreg, potem pretep. Najprvo se je zaletel Modic v Rožanca, potem pa je Rožanc Modica, kakor to izpovedó tri priče, s „štefarnico“, (to je orodjem, obstoječem iz kladiva, kakor je navadno za kamenje drobiti, če se dela šuta, in katero je privezano na kratkej vrvi), dva do trikrat po glavi udaril, da se je Modicu precej ulila kri. Hotela sta se Modic in Rožanec še dalje bojevati, a brata Cvetkova spravila sta ju raz pod in šli so v vas, Modic pa spat. Modica so zdravniki preiskali in označili rane kot jako nevarne, prepeljali so ga v bolnico ljubljansko, kjer je 29. septembra t. l. umrl. Pri ogledu se je videlo, da je imel tri teške rane na glavi, vsled katerih so mu otrpneli možjani in je nastala smrt. Zatoženi Rožanec taji, da bi bil udaril Modica s „štefarnico“, akoravno je isto uže nekaj dnij bratom Cvetkovim kazal, rekoč, da se sedaj nobenega ne boji, ampak trdi, da je udaril Modica le z razklanim cepcem po glavi. Porotniki so Rožanca spoznali jednoglasno krivega hudodelstva uboja in bil je obsojen na štiri leta teške ječe, poostrene vsak mesec s postom, vsacega 16. septembra pa s trdim ležiščem, tamnico in samotnim zaporom. Razen tega ima očetu Modica plačati stroške za pogreb.

Izpred porotnega sodišča Novomeškega.

(Konec.)

Priča France Šribar, po domače Gabrič, 16 let star, pastir pri Jožetu Zorko, bil je začetkom preiskave na sumu, da je on zažigalec, in 14 dnij v preiskovalnem zaporu. V preiskavi je pravil, da je tožena Marija Zorko malo časa pred požarom posegla na polico nad vrati sobe, na kateri se hranijo žveplenke v škatljici, da je potem šla iz sobe, tekla po vrtu naravnost proti koči, v kateri je stanovala Urša Zorko, da je pri gorenjem zadnjem delu kočje postala, da se je po ravno isti poti vrnila v hišo in da je koj potem začelo goreti. Pri porotni obravi pa pravi France Šribar, da je šla tožena malo časa pred požarom iz hiše, in da nij vzela žveplenk seboj. Na vprašanje predsednikovo, zakaj je France Šribar v preiskavi drugače govoril, pravi France Šribar, da je iz strahu pred zaporom tako govoril, in da se je v preiskavi popolnoma zlagal. Predsednik ga ostro opozori na nasledke krivega pričevanja pri sodnji in krive prisege. France Šribar pravi: „ustrašil sem se poprej in nijsem resnice pri obravi“

navi govoril; izpovedba moja v preiskavi je popolnem resnična.“ France Šribar pove potem toženi v obličje, da je vzela žveplenke, tekla po vrtu proti koči Urše Zorko, in da se je precej plamen prikazal, ko je tožena v hišo prišla. Nadalje tudi pove, da mu je tožena velela, naj molči, da se ne izve, sicer ga bo natepla; da se je tožena nagrozila Urši Zorko dan pred požarom, da ji bo uže nekaj napravila, da se ne boste vedno prepirali; da ji bo kočjo zažgala, pa nij rekla. — Tožena opomni, da je vsaka beseda Franceta Šribarja laž, to se uže iz tega sklepati da, ker vedno svojo izpovedbo sprevača, ona pa vedno jednako govori; posebno trdi tožena, da nij šla 8. oktobra od dveh popoldne do družega jutra iz hiše.

Priča Urša Zorko pravi, da se ji je nagrozila 8. oktobra okoli četrte ure popoldne; ko je mimo njene kočje nekaj jabolk nesla, rekoč: „ko bi imela čas, bi se uže sedaj zmenili; dolgo ne boste v tej koči, pojedete kmalu vun, poprej, kakor jaz iz očetove hiše.“ Urša Zorko pravi, da jo je tožena uže pogosto ne samo psovala, ampak celo tepla; da ogenj nij nastal vsled nepaznosti Urše Zorko, ker je samo jedenkrat vrgla pehar pepela na ognjišče, ki pa je bil ves mrzel; to se je zgodilo tri tedne pred požarom. Da je kočjo nekdo iz hudobnosti zapalil, izhaja uže iz tega, ker nij poti pri tistem delu kočje, kjer je nastal požar, ampak košenica. Škodo vsled ognja ceni Urša Zorko na 38 gl. 85 kr. — Tožena taji, da bi se bila popoldne ob 4. pred požarom sploh pogovarjala z Uršo Zorko, ker niti iz postelje vstati nij mogla; pravi, da je izpovedba Urše Zorko povsem neresnična.

Priča Marija Zakrajšek pravi, da je malo časa predno je začelo goreti prišla mačeho tožene, Antonijo Zorko obiskat, in da je pri tej priliki videla toženo čepeti za češpljevim drevesom blizu hiše, v kateri stanuje tožena. Precej za njo prišla je tožena v hišo; prav malo časa se je pogovarjala Marija Zakrajšek z Antonjo Zorko, ko je zavpil nekdo v hiši, da gori. — Tožena pravi, da jo nij mogla videti Marija Zakrajšek pri češplji, ker sploh nij šla popoldne od dveh iz hiše.

Priča Antonija Zorko pravi, da je šla tožena morebiti dve minuti predno je začelo goreti iz hiše k svoji potrebi, da pa nij vzela žveplenk soboj, ker še ne doseže od tal do police; pastir da je bil pa neprenehoma v hiši od tistega časa, ko je domov prignal, okoli šeste ure, do takrat, ko je bila kočja uže v plamenu. — Sedaj pa prizna tožena, da je šla k svoji potrebi in da jo je videla Marija Zakrajšek; trdi pa, da je bilo to okoli pete ure popoldne; ostala nij vzunaj niti polu četrti ure; poprej da je bila vsa zmešana in nij tega povedala.

Zadnja priča Neža Zorko, po polu sestra tožene pravi, da je šla tožena malo časa pred požarom iz hiše; ostala je pa toliko časa vzunaj, da bi bila lahko prišla do pogorele kočje, nazaj pa ne. — Tožena ne opomni ničesar.

Prebere se zapisnik sodniškega ogleda, iz ko-

„Pridita počasi za nama!“ pomigne jej Lujiza, vedoč, da želi Kazimir biti sam na grobu.

Skupno sta korakala proti mirodvoru. Lujiza je dobro poznala pot, kajti vsaki dan je prinašala cvetja na grob; „tukaj!“ rekla je in obstala sta pred majhenim a okusno izdelanim nadgrobnim spominkom. Pod medaljonom, v katerem je bila v marmor urezana njena podoba, stale so besede: „Spavam, a srce moje čuje!“ In pod tem bil je v okviru pod debelim steklom majhen križec od zlata. Bil je oni kojega je Lujiza v vseh letih svoje osamljenosti vedno nosila pri sebi. Nižje stalo je ime in starost umrle:

Natalija Dalmačin,

stara 16 let, hči

Kazimira Dalmačin

in

Lujize Florinske.

Kratko je bilo nje življenje, a kakor prijetna vonjav okrepčuje nje spomin življenje njenih roditeljev.

Kazimir je stal poleg svoje soproge. Z izrazom srčne bridkosti strmel je na kamen, ki je po-

krival truplo ljubljene hčerke. Njegovo oko zapazi napise, poklekne in solza za solzo kaplja na hladni grob pokojne. „Spavam, a srce moje čuje — kakor prijetna vonjav“ — mrmral je; „o Lujiza, to so bile njene misli in nje zadnje besede — se-li spominaš? Da na svidanje tam gori — v ljubezni. In v jednej veri — li-ne, Lujiza?“ hitro pristavi. „Lujiza, uči me tvoje in njene vere; obedve sta trpeli za njo in tudi jaz jo želim poznati.“

Hvaležnim srcem nagne Lujiza svojo glavo, — njene prošnje bile so uslišane! — Skoro še gola jagneta so tiho zašumela v pomladnem vetru in solnčni žarki poigrali so se še jedenkrat pred zatonom na nežnem listji mladih vrb-žalostink, ko sta Kazimir in Lujiza vstala in stopala roko v roki, trdneje zvezana kot kedaj — proti domu.

„Kako krasna pomlad!“ opozori Lujiza.

„Da, krasna! Krasna je tudi za njo — a midva sva v jeseni, Lujiza!“

„O ne, Kazimir! Jeseni sledi zima, in tej zopet najkrajnejša pomlad. Tudi nama bode, upam vsaj, še zasijala!“

Kazimir jej molče pritrdi, potem pa se hitro napotita za Pavlom in Vero.

In tako je tudi bilo. Kazimir je popolnem okreval. Vrnil se je z Lujizo na Rusko; tam živita v blagor svojih podložnih na kneževih gradeh. Oddaljena sta od carskega dvora, a predno je Kazimir ostavil carski dvor, predstavil je Lujizo carskej rodbini kot svojo ljubljeno in čislano soprogo, kneginjo Dalmačin. Častno je bila sprejeta in tudi njegova rodbina vedla se je čisto drugače proti njej; niti prestopa h katoliškej cerkvi mu nihče nij oponašal. Mej tem pa se je njijino življenje upodobilo tako lepo, kakor le možno po vihnih bojih, koje sta prestala. Pavla in Vero obiskala sta le jedenkrat; vsako leto pa sta se podala v Holandijo, obiskat dvojna grobova: častitljivega deda in ljubljene hčerke; ker, akoravno ju je Bog obdaril še z dvema cvetoma dečkoma, je vendar v obeh srcih bil globoko utisnjen spomin na njuno prvo ljubljeno — Natalijo. —

jega izhaja, da se vidi iz sobe hiše, v kateri stanuje tožena, na pogorišče; moral se je tedaj tudi plamen koj zapaziti; prebere se spričevalo županije Krške o vedenju in premoženju tožene; kazenski izkaznik, ki kaže, da nij bila tožena sodnijsko kaznovana, in konstatuje se, da je bil Jože Zorko na pogorelo koč visoko zavarovan.

Državni pravdnik predlaga, da se potrdi vprašanje stavljeno porotnikom (v smislu §§. 166 in 167 črka e. k. z.). Toženo zagovarja dr. Rosina.

Po kratkem a bistveno popolnem resumeji predsednika odidejo porotniki v posvetovalno sobo.

Čez četrte ure naznani načelnik porotnikov, da so porotniki vprašanje jednoglasno zanikali; — tožena nij kriva.

Sedaj pa premešaj možjane čitalec, in vprašaj se, je li Marija Zorko kriva ali ne?

Razne vesti.

* (Železnica Tiflis-Baku in Tiflis-Poti) otvori se po oficijelnej objavi ruske vlade v 1. dan januarja 1883.

* (Statistika telefonov.) Ta najnovejša pa velevažna iznajdba širi se jako hitro po površji naše zemlje in kolikor znano, so v glavnih državah evropskih telefoni razdeljeni tako: V Francoskej je 2620 telefonov, od teh 1718 v Parizu; v Angleškej 2898, izmed teh 1561 v Londonu; v Avstriji 334 telefonov, vsi na Dunaji; v Švici je 770 telefonov, izmed teh 378 v Zürichu; v Belgiji 1961, od teh 402 v Bruselji, 651 pa v Antverpeni; v Italiji 1890 telefonov, 389 v Rimu, 348 v Genovi; v Nemčiji 1950 telefonov, od teh 606 v Hamburgu, 581 v Berlinu. Če bi se po številu telefonov sklepalo na blagostanje, gibčnost in zavednost dotičnih dežel, bi nam Avstrijcem prihajale pač čudne misli.

* (Pogovor mej udovami.) Prva: Moj zakon bil je tako srečen, da se bodem zopet omožila, da zopet uživam jednako srečo. Druga: Moj zakon bil je nesrečen, menim tedaj, da me drugi zakon odškoduje. Tretja: Drage moje! Pri meni bilo je vse drugače. Moj prvi zakon bil je jako srečen, drugi pa ravno nasprotno. Moja tretja možitev bode stoprav odločila moje mišljenje o zakonu, zato vzamem tretjega moža.

* (Drag pes.) V Londonu bila je v 9. dan t. m. javna dražba dragih hrstov, pri kateri je bila hrstica z imenom „Princess Dagmar“ prodana za 250 funtov šterlingov (2500 gold.). Ta pesica zmaga je nekda v pasjej Waterloo-dirki in visoka ponudba bila je menda storjena z ozirom na izvrstno pleme.

Loterijne srečke 16. decembra.

Na Dunaji: 6, 42, 41, 28, 54.
V Gradci: 20, 26, 84, 37, 1.

Dunajska borza

dné 19. decembra.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	75 gld.	55	kr.
Srebrna renta	76	50	„
Zlata renta	94	60	„
5% marcna renta	90	05	„
Akcije narodne banke	827	—	„
Kreditne akcije	277	75	„
London	119	30	„

Napol.	9	48	„
C. kr. cekini.	5	65	„
Nemške marke	58	55	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	117	—
Državne srečke iz l. 1864	100	165	25
4% avstr. zlata renta, davka prosta	94	25	„
Ogrska zlata renta 6%	117	60	„
„ 4%	84	35	„
„ papirna renta 5%	83	25	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	—	„
Dunava reg. srečke 5%	113	50	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119	—	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	98	15	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104	75	„
Kreditne srečke	100 gld.	173	50
Rudolfove srečke	10	19	25
Akcije anglo-avstr. banke	120	109	75
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	207	25	„

Prodasta se

dva pitana vola. — Natančneje pri oskrbništvu graščine Mokronog. (785—2)

J. ANDEL-a
novoznajdeni

prekomorski prah

umori

stenice, bolhe, ščurke, mole, muhe, mravljinice, prešičke, ptične črvice, sploh vse žuželke skoraj nenaravno hitro in gotovo tako, da od žuželkine zalege ne ostane nobenega sledu.

Pravi prašek se dobiva v prodajalnici pri

J. ANDEL-u,

13, „pri črnem psu“, Hussgasse 13, (Dominikanergasse 13, Kettengasse 11.)

V PRAGI.

V Ljubljani pri Albinu Sličarju, trgovcu.

Zaloge na deželi imajo tam, kjer so naznanjene po plakatih. (730—2)

Umrlj so v Ljubljani:

17. decembra: Ivana Rožanc, gostija, 66 let, Sv. Petra nasip št. 65, za mrtvostjo v možjanih. — Janez Vatič, delavčev sin, 5 mes., Strmi pot št. 4, za vnetico v grlu.
V deželnej bolnici:
17. decembra: Josip Strehovec, pisar, 23 let, za jetiko. — Stefan Moškerc, gostjač, 60 let, za jetiko.
18. decembra: Ana Kristan, krojačeva hči, 9 let, Rimska cesta št. 18, za pljučno črvesno tuberkulozo.

500 zlatov

plačam onemu, kdor pri vporabljanju

Kothejeve zobne vode

1 steklenica 35 kr., še kedaj čuti zobne bolečine ima iz ust dub.

J. G. Kothe,

umirov. dvorni založnik v Mödlingu pri Dunaji, vila Kothe.

(144—42)
V Ljubljani dobi se jedino le pri lekarji Jul. pl. Trnkoczyji in v vseh lekarnah, droguerijah, parfemerijah, prodajalnicah galanterijskih rečij itd. na Kranjskem.

● Za zdravljenje v ● jeseni in po zimi. ●

Proti protinu. Wilhelm-ov Proti trganju.

antiarthritični, antirheumatični

kri čistilni čaj

Skazan kot siguren. Učinek izređen. Vspeh izboren.

Mejnarodna svetovna razstava 1879. Sidney Hors concurs. Mejnarodna svetovna razstava 1880. Melbourne-ska zlata svetinja z diploma in specijalnim priznanjem.

Franz Wilhelm-a,

lekarnarja v Neunkirchen-u (N.-Oest.).

rabil se je že mnogokrat in z vsestranskim vspehom za protin, trganje, zastarane dolgotrajne bolezni, vedno gnoječe se rane, spolne in kožne bolezni, ogree po životu ali licu, hraste, sifilitične otekline, nabasanje jeter in vrance, hemorojide, zlatice, hude živčne bolečine, mišične ali členske boli, želodčen krč, zaprtje vetrov in trebušja, težavno uriniranje, polucije, slabosti, bólo pri ženskah, škrofelje, bezgavke in druge bolesi.

Knjižica o zdraviških vspehih zadnjih 12 let franco in gratis.

Zavitki so razdeljeni v osem ščepcev po 1 gld.; kolek in zavijanje 10 kr.; dobi se pri Franz Wilhelm-u, lekarnarji v Neunkirchenu (N.-Oest.).

Osiguraj se, da ne kupiš ponarejatve, ter glej na znane znamke, ki so v več državah postavno varovane.

Ta čaj prodajejo:

V Ljubljani: Peter Lassnik;

v Postojini: Ant. Leban, lekarnar; v Škofj. Loki: Karl Fabiani, lekarnar; v Kranji: K. Savnik, lekarnar; v Metliki: Fr. Wacha, lekarnar; v Novem Mestu: Dom. Rizzoli, lekarnar; v Kamniku: Jos. Močnik, lekarnar. (656—7)

● Za zdravljenje v spomladi in po leti. ●

Pri vezilji.

Kupčija z volno in tapiserijskim blagom in predtiskarija v Ljubljani, židovske ulice hiš. št. 1,

Marije Drenik,

na tržaške razstavi odlikovana s

srebrno medalijo

priporočila svojo bogato zalogo: vezilj (štikarij) pričetih in izdelanih, za vezanje predtiskano omizno in drugo platenino; volno, preje, svile, koralde; vsakovrstno blago in orodje za vezanje, platenje, vezenje in šivanje; volnate rute, nogovice, modrece, trakove: zrezlano, usnjato in drugo galanterijsko blago.

Pogrebni trakovi s zlatimi in srebrnimi napisi, predtiskarije, kakor tudi vsako drugo čast. naročilo izvršuje se takoj. (743—8)

Tržaška razstavina loterija.

1000 dobitkov v vrednosti gl. 213.550.

Loz 50 kr.

1000 dobitkov v vrednosti gl. 213.550.

1. glavni dobitek: v gotovem 50.000 gld. ali 8800 cekinov.
2. glavni dobitek: v gotovem 20.000 gld. ali 3500 cekinov.
3. glavni dobitek: v gotovem 10.000 gld. ali 1750 cekinov.
4. glavni dobitek: ovratnik in uhani z briljanti, vrednost 10.000 gld.

Štirje dobitki: Kinč od zlata z briljanti in biseri v vrednosti po 5000 gld.

Pet dobitkov: Različne stvari za kinč v vrednosti po 3000 gld.

987 dobitkov v vrednosti po 1000, 500, 300, 200, 100, 50 in 25 gld.

Srečkanje 5. januarja 1883.

Cena jednemu lozu 50 kr.

(784—3)

Naročila s pridjanimi 15 kr. za poštnino naj se pošiljajo na

TRST. P. Grande 2. loterijski oddelek tržaške razstave. TRST. P. Grande 2.
Kdor hoče loze razprodajati, obrne naj se takoj na predstoječo adresu.

Lozi dobivajo se v Ljubljani pri slavnej kranjskejši eskomptnej banki, pri J. C. Luokmannu, Edv. Mahru in Jan. Ev. Bučarjevih naslednikih.

Boljši od vseh podobnih izdelkov, nájajo te pastilje nič škodljivega v sebi; najuspešnejše se rabijo zoper bolezni v organih spodnjega dela telesa, menjalno mrzlico, bolezni v prsih, na koži, na očeh, v možjanih in ustih, zoper otročje in ženske bolezni; čistijo kri in lahko odpravljajo blato. Nij ga zdravila, ki bi bilo boljše in pri tem popolnem neškodljivo zoper

telesno zapretje,

gotovi vir vseh boleznij. Ker so posladkorjene, uživajo jih radi tudi otroci. Te pile so odlikovane s jako častnim pismom dvornega svetnika Pitha.

Jedna škatljica s 15 pilami velja 15 kr. — Zavitek, osem škatljic skupaj, 120 pil, velja samo 1 gld. a. v. (705—6)

Svarjenje! Vsaka škatljica, ki nima firme: Apotheke zum heiligen Leopold in na zadnji strani znam varstvene znamke, je ponarejena, ter svarimo, naj se ne kupuje.

Paziti se mora dobro, da kdo ne dobi slabega, neuplivenega ali celo škodljivega izdelka. Vsakdo naj izrečno zahteva Neusteinovih Elizabetinih pil, te imajo na zavitku ter navodilu za rabo poleg stoječi podpis.

Glavna zaloga na Dunaji: Apotheke „zum heiligen Leopold“ des Ph. Neustein, Stadt, Ecke der Planken- und Spiegelgasse. Za 1 gld. 15 kr. pošljemo franco jeden zavitek.